

mie. Is het noodig om een stuk van de sclereus-veranderde urethra mee uit te snijden, dan zal men, indien eenigszins mogelijk, een strookje gezonde urethra, meestal aan den bovenkant, achterlaten; is ook dit niet mogelijk, dan kan men, indien de afstand niet te groot is tusschen de beide einden, een eind-aan-eind-anastomose maken of althans door periurethrale hechtingen de einden toch zooveel mogelijk naar elkaar toetrekken.

Daarna wordt gedurende 3 à 6 dagen een katheter „à demeure” in het kanaal achtergelaten en met enkele hechtingen, die niet te dicht bij den katheter mogen worden aangelegd, wordt de wond met drainage gesloten. Een voorafgaande cystostomie ter afleiding der urine acht BAZY in deze gevallen volstrekt onnoodig, doch raadt deze wel aan in de gevallen van posttraumatische stricturen, waarbij, na resectie van het stuk urethra, een goede eind-aan-eind-samen-groeiing dan beter gewaarborgd is.

Bestaan er tevens op andere plaatsen in het kanaal nog stricturen, dan dienen deze later te worden opgerekt of door middel van de urethrotomia interna te worden behandeld. BAZY maakt daarbij met zijn instrument 3 insnijdingen door de strictuur nl. één in de middellijn in den bovenwand en twee zijdelingsche op den overgang van het laterale op het onderste $\frac{1}{3}$ deel van den omtrek.

TH. SCHEFFELAAR KLOTS.

Beenvorming in de eierstokken. — B. E. V. Voss beschrijft vier gevallen van beenvorming in de eierstokken. Het been ontstaat als een onmiddellijke metaplasie van het bindweefsel, gedeeltelijk na het teruggaan in differentiatie der bindweefselcellen, gedeeltelijk na nieuwvorming van fibroblasten. Het been heeft het uiterlijk van vezelig bindweefsel; niettegenstaande dit, spelen toch osteoblasten een rol bij de vorming. Soms werd een mergholte gevormd, met een primitief fibreus merg (VIRCHOW's *Archiv*, Band 258, H. I—2).

J. P. L. HULST.

Hypophyse en diabetes. — Uit een vergelijkend onderzoek over een aantal gevallen van diabetes en andere ziekten komt SAKAKIBARA tot de meening, dat de hypophyse geen voor diabetes specifieke veranderingen vertoont (VIRCHOW's *Archiv*, Band 258, H. I—2).

J. P. L. HULST.

Antirachitische werking van versche spinazie. — Sinds door MC. COLLUM en anderen is aangetoond, dat het anti-rachitis-en het anti-xerophthalmie-vitamine niet gelijk zijn, heeft men zich genoodzaakt gezien de oudere proeven, waarbij beide nog onder den naam: vitamine A werden saamgevat, te herhalen. Hierbij is gebleken, dat versche spinazie wel veel antixerophthalmie-vitamine (dus vitamine A in engeren zin) bevat, maar weinig anti-rachitis-vitamine (thans meestal vitamine D genoemd), en voor sommige (misschien niet alle) andere versche groene plantendeelen schijnt hetzelfde te gelden.

CHICK en ROSCOE herhaalden met ratten het onderzoek van versche spinazie (*Biochem. Journ.*, Bd. 20, 1926, bldz. 137). Van belang is, dat het door de ratten gebruikte grondrantsoen een